

הא מודקתני סיפא מי שנתערב לו מים ביינו לא ימכרנו בחנות אלא אם כן מודיעו ללוקח שיש לו מים בתוך היין, ולא ימכרנו לתגר אף על פי שמודיעו מפני שמתכווין לרמות בו אחרים, מכלל, דדווקא שם התירו כשמודיע ללוקח. אבל ברישא, שמערב את השמרים ביין, התירו אף על גב דלא מודע ליה,

אמר רב יהודה: הכי קאמר, אין מערבין שמרים של יין שנעשה אמש ביין של יום, ולא יין של יום בשל יין אמש, משום ששמרי יין זה מקלקלין את יין זה, והוא הדין שאין נותנין שמרי יין זה ביין זה גם אם נעשו באותו זמן⁽⁴⁷⁾,

אבל נותן לו את שמריו של אותו יין שאין שמריו מקלקלין אותו.

תניא נמי הכי: רבי יהודה אומר: השופה, מערה בנחת יין לחבירו, הרי זה לא יערב יין של אמש בשל יום ולא של יום בשל אמש. אבל מערב של אמש בשל אמש ושל יום בשל יום.

אלמא אין איסור לערב שמרים ויין של אותו יין:

שנינו במשנה: מי שנתערב מים ביינו הרי זה לא ימכרנו בחנות אלא אם כן מודיעו וכו':

רבא אייתו ליה חמרא מהנותא, הביאו לו יין מהחנות, מזגיה, הוסיף בו מים כדרכו, וטעמיה. לא הוה בסיב, טעמו, ולא היה

ברך, דווקא בזמן שהיין נמצא בשלב שהוא בין הגיתות, שעדיין הוא תוסס, וכשמערבו עם יינות אחרים הרי הם תוססים ביחד ונעשים טעם אחד, ובו שנו שמותר לערבן, אבל אם כבר תסס היין אין תועלת במזיגתו עם יין אחר והוא נפגם.

והאידינא, דקא מערבי יינות אפילו שלא בין הגיתות לאחר שנגמרה התסיסה, מדוע אין חוששין לאונאה,

אמר רב פפא: משום דהקונים ידעי וקא מחלי.

רב אחא בריה דרב איקא אמר: הא דמצינו שנוהגים לערב יין אפילו לאחר התסיסה, מני רבי אחא היא,

דתניא, רבי אחא מתיר לערב בדבר הנטעם. וכל הטועם יין המזוג ביין אחר מכיר בכך שהיין מעורב משום כך אין חוששין לאונאה, שהרי הלוקח טועם ממנו קודם שהוא לוקחו.

שנינו במשנה: ואין מערבין שמרי יין ביין אבל נותן לו את שמריו (וכו):

ומקשינן: כיצד נותן לו את שמריו, והא אמרת רישא אין מערבין כלל שמרי יין ביין.

וכי תימא, מאי נותן לו את שמריו, דקא מודע ליה ללוקח שבתוך היין נתן את שמריו,

47. רש"י, אבל הריטב"א כתב שאפילו באותה חבית אין לערב שמרים של אמש בשל

הגמרא שכך הוא המנהג ולא שיש על כך הלכה למשה מסיני עיני שם.